

LEN PÁSKA CEZ ÚSTA POZNÁ MOJE PROSÍM

Mária Nováková

Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	GKBN
<u>Mária Nováková</u>	<u>Greenie knižnica</u>	<u>CC-BY-NC-ND</u>	<u>Prvé (2016)</u>	<u>010001</u>

O knihe

Svet sa mení. Brexit v Británii, vojenský prevrat v Turecku, šialení vrahovia vo Francúzsku. Len na Slovensku je všetko stále rovnaké. Naše životy sa nemenia, alebo napredujú len veľmi pomaličky. Až na jednu maličkosť. Starneme. Strácame silu a namiesto toho, aby sme naberali múdrosť, naberáme jednu veľkú lož. Lož o tom, že nič nemôžeme zmeniť, napraviť alebo poľudštiť. Napriek tomu, že sme ľudia.

Zisťujeme, že pásku na ústa si dávame väčšinou my sami. Niekedy len preto, aby sme nepovedali pravdu tomu, kto ju nechce počuť. Alebo preto, aby sme ukázali, že sme až na spoločensky akceptované maličkosti, všetci rovnakí. Veríme tomu vôbec? Naše prosby sú často nevyslyšané, zvlášť, keď sa nad nimi nezamyslíme ani my.

Obsah

LEN PÁSKA CEZ ÚSTA POZNÁ MOJE PROSÍM.....	1
O knihe.....	2
Obsah.....	3
Namiesto úvodu.....	4
Len páska cez ústa pozná moje prosím.....	5
Rieky.....	6
Sedím na konári dole hlavou.....	7
Pristará na rozprávky.....	8
Pravda a nádhera.....	9
Dnes maľujem tieň.....	10
Extrémisti.....	11
Diaľnica cez lúku plnú kvetov.....	12
Nedýcham nadarmo.....	13
Pálime mosty pred nádejou.....	14
Kolená nad hlavou.....	15
Biely deň pre čierne duše.....	16
Život v daždi.....	17
Nemôžem ďalej.....	18
Priemer.....	19
To najľahšie.....	20

Namiesto úvodu

Chcem kričať do sveta,
vykričať si svoj hlas,
ozvenou je nádej ďaleká,
ale svet nemá chuť a čas.

Len páska cez ústa pozná moje prosím

Len páska cez ústa pozná moje prosím,
nemám komu povedať ďakujem,
pred vlastným tieňom sa vozím,
smútok, len to si dnes sľubujem.

Nazerám na dni, ktoré možno neprídu,
krájajú smutný život na podkovy,
pre šťastie, ktoré musí pominúť,
čakať na princa, ktorý (sa) neotvorí.

Mám oceľovú guľu na jazyku,
myšlienky bolia, aj keď idú spať,
túžim po teple po chladnom dotyku,
jesenné listy sa chcú so mnou hrať.

Schovávačka medzi životmi,
méta, na ktorej nie je adresa,
opustená aj medzi otrokmi,
tipujem, ktorým smerom sú nebesá.

Kričím do vetra meno vlastnej mamy,
vrásky mať ešte nikdy nestihla,
mám pásku aj medzi spomienkami,
moje prosím je v kope sena ihla.

Rieky

Koľko riek prekročiť,
aby sme boli v suchu,
máme len zaslzené oči,
žiadnu mihalnicu suchú.

Ženieme sa po prúde,
aby sme išli proti nemu,
keď príde čas zmúdiť,
prekričať seba pre zmenu.

Nepoznáme správne veslá,
tie z kanoe nejdú na parník,
lámeme ich, chceme nestáť,
vyvolať chaos hromadný.

Niekedy viac, ako rieky,
túžime prekonať oceán,
iný poklad má svet ďaleký,
slzy na palubu nalievam.

Raz uvidíme neznáme brehy,
na ktorý padnú nohy dobrodruhov,
zistíme, že sme na brehu rieky,
nesie meno Styx a loďku duchov.

Sedím na konári dole hlavou

Sedím na konári,
celkom dole hlavou,
každému sa darí,
všetko končí oslavou.

Nikto nikoho nenávidí,
všetci si ruky podajú,
svoje chyby každý vidí,
aj tí, čo žiadne nemajú.

Deti spolu stavajú dom,
aby slúžil spravodlivým,
skryjú sa pred dažďom,
potom uvoľnia miesto iným.

Všetci spolu vijú vence,
na Playstation padá prach,
nadávať sa nikomu nechce,
žiadny teror, žiadny strach.

Ale aj ja sa vrátim na zem,
už bude všetko ako vždy,
na konár ísť už nevládzem,
ostali mi len moje sny.

Pristará na rozprávky

Čítam posledné riadky,
ako budú všetci šťastní,
život je zrazu hladký,
ako v krásnej básni.

Potom sa pozriem z okna,
všetko je sivé, zronené,
neteším sa, asi blok mám,
nemám princa na ramene.

Vlastne mi nevadia dráčky,
ani veže a žaby na prameni,
ani úlohy, ktoré majú háčiky,
skôr ma desí, že sa svet mení.

Pozerám správy, čo sa deje,
nech nie som mimo realitu,
všade sa vraždia, kam svet speje,
alebo už mám mladosť odžitú?

Viac, ako rozprávky samotné,
chýba tá, ktorá mi ich čítala,
vedieť, že všetko bude dobré,
od tej, ktorá ma vždy usmiala.

Pravda a nádhera

Niekedy chcem zažiť búrku,
protiklad zákonov písaných
som obyčajná, ako z útulku,
viazaná skúškami. Dám ich?

Nebudem skúmať metodiku,
ani mierky svojho úsmevu,
ako mám rýchlo okom mihnúť,
prečo mlčať, keď je do spevu.

Nezapadám do novej mozaiky,
ani do vzorca normálnosti,
som šedá myš v strede bájky,
ktorá sa na záver zlostí.

Dostanem správnu kategóriu,
budem mať svoj kód a miskú,
zoberú ma do systému, živú,
čo tam? Čo mám vlastne risknúť?

Povedia o mne, že som nádhera,
len aby nemuseli hovoriť pravdu.
Pravda je zlá, možnosti priviera,
žiť znamená aj na hubu padnúť.

Dnes maľujem tiene

Maľujem tiene na obrazy,
čierne, sivé, bez nálady,
žiadny človek sa tam neplazí,
aj keď sú tieňov celé hromady.

Všetko je ukryté za čiarou,
a aj tá má svoj vlastný tieň,
stotožnená s líniou pomalou,
bojí sa života, veľkých zmien.

Všetko prejde cez čiaru,
rozuteká sa do fantázie,
na strunu, ťažkú a pomalú,
pod paľbou umeleckej razie.

Sčernel mi štetec, už očierňuje,
spomienky, radosti, farebné tvary,
všetko je v tieni, vraj naveky bude,
ostávajú vrásky, v nich slzy na tvári.

Sme tieňom svojich zajtrajškov,
kreslím spamäti čiernu svätožiaru,
žijeme v zámkoch. Za zámkou.
pretekáme sa v pádoch na podlahu.

Extrémisti

Pochodujú extrémisti
po ďalekej Bratislave,
o nič iní, takí istí,
nemajú to OK v hlave.

Zdvihnuté pravice,
to pozdrav temnoty,
žiadny bozk na líce,
srdcia bez dobroty.

Aj ja viem páliť vlajky,
náš svet to ale nezlepší.
Budú ich plné vlaky?
Koho to vlastne poteší?

Netúžim po domobrane,
chcem obranu pred tuposťou!
Jeden blbý, vrana k vrane.
Poznáš fašistov s ľudskosťou?

Boja sa vplyvu inej viery,
baseballka miesto občianskej.
Zlo ničí zlo, kto v to verí?
Boja sa túžby... po láske.

Diaľnica cez lúku plnú kvetov

Rozliate sny,
čierny asfalt,
len ty. A my.
Život a kat.

Staviaš cesty,
cez kvetiny,
kompas presný,
cez naše viny.

Diaľnica je,
dokončená,
náhliť sa smie,
žiadna zmena.

Žiadny úsmev,
bez priateľov,
znovu blúznim,
len hlad. A lov.

Ja dnes nespím,
nežijem, vážne nie,
olovnatý benzín,
mi vonia ako ľalie.

Nedýcham nadarmo

Nedýcham nadarmo,
lož, ktorá už nebolí,
poznám ju, dávno,
vo voňavom údolí.

Kde všetci majú dosť,
tých všetkých okolo,
nenávisť, koža a kosť,
vraj to dávno nebolo.

Závidíme nos medzi očami,
pretože tak to už má byť,
nenávidieť, čo je s nami,
a čo nie je, nechať hniť.

Klameme básne o láske,
recitujeme myšlienky iného,
sme tu stále v inej maske,
poddaní kráľa hlúpeho.

Denne sľubujeme nemožné,
aby sme sa neznemožnili,
môžeme žiť inak? Nemôžeme!
Ešte sme sa nezobudili.

Pálime mosty pred nádejou

Pálime mosty pred nádejou,
dnes je na ňu nesprávny kurz,
koľko nás čaká zajtra úsmevov?
Povie srdce, alebo jedna z búrz?

Žiadne topánky na zimu,
oddnes veríme iba v letá,
dúfame, že nám nepominú,
čo ak ostane len holá veta?

Malé nič so starou vlajkou,
betón okolo našich obzorov,
ako máme žiť? S akou dávkou?

Alebo s chuťou novou?

Budeme mať chuť na oslavu,
len nemá kto po nás upratať,
ani nám nikto nedonesie slávu,
ani silu, po páde zas vstať.

Raz spálime aj posledný most,
tam, kde je ľudskosť zadarmo,
každý povie každému "tak dost!"
povraždíme sa zbraňou a karmou.

Kolená nad hlavou

Mám hlavu dolu,
nad ňou i kolená,
rozdávam smolu,
dobrú na spojenia.

Som minulosť,
už dosť dlho,
koža a kosť,
malý vrchol.

Svet je veľký,
ja maličká,
bez pastelky,
na očičká.

Končia zdobneniny,
nasleduje veľký pád,
evolúciou z hlíny,
už viem, kde mám stáť.

Ale sedím na betóne,
ani kone nepasiem,
som ako srdce na zvone,
kto vie, či aj podrastiem.

Biely deň pre čierne duše

Biely deň pre čierne duše,
nenávisť na tanieri,
lebo tebe srdce lepšie tlčie?
Keď vieš kam namieriť?

Nepotrebujem tvoje pocity,
keď city si nechal vo vetre,
kto je iný, má byť zbitý?
Kto po ňom stopy zametie?

Nepoznám od teba prepáč,
na to si ešte nedospel,
ty nechceš mať oči pre plač,
označíš ma na odstrel?

Nadávaš denne na židov,
aj keď si žiadnych nestretol,
kedy mal tvoj mozog výlov,
je obeťou nových náletov?

Aj ja viem ukazovať prstom,
ale mám dôvod to nerobiť,
je to pre teba silné sústo?
Alebo to nevieš pochopiť?

Život v daždi

Stát' v daždi,
mokr ako myš,
idea, čo drzdi,
na mna nemyslíš.

Pošleš ma pre,
na in ulicu,
mj dzď! Heš!
Zožen si krabicu!

Nie dost' veľk,
aby si poznala zimu,
nemysli na postieľku,
nechaj čas plynúť.

Zabudni na nádeje,
máš na to presne deň,
nikto ti neprispeje,
okamžite sa zmeň!

Na moju predstavu,
studen ako ľad,
máš slzy, svoju potravu,
tento život sa budeš bť.

Nemôžem ďalej

Nemôžem ďalej,
aj keď je vôľa,
svet v skrini malej,
u krásky a netvora.

Kľúčová dierka je svetlo,
všetko ostatné je tma,
ľahko ma to do nej zmietlo,
som pred svetom ukrytá.

Vidím kabáty na zimu,
som v nich celá spotená,
skrytá, ako pod perinu,
bez lásky a bez vena.

Nemôžem sa ďalej skrývať,
mám vôľu na dva životy,
som stratená, trochu divá,
nevidím cieľ, len ploty.

Mám zamknuté svoje sny,
zlaté kľúče zmäkli únavou,
mám život, krutý a prísny,
bijem sa s dušou boľavou.

Priemer

Mám priemernú postavu,
aj túžbu po silnom objatí,
priemerne hlúpu hlavu,
ktorá za chyby zaplatí.

Mám priemerný život,
túžim po priemernej mzde,
ľúbim, priemerne poctivo,
šťastie ani v láske, ani v hre.

Nepoznám priemer Jupitera,
ani dlhší priemerný dialóg,
som sama, aj to je veľa,
stagnujem, mám priemerný blok.

Na vysvedčení samé trojky,
v správaní je priemer jednotka,
rovnakí sú, a ešte koľkí,
a ja som medzi skrotenými krotká.

Som priemerná v priemernosti,
možno aj trochu nadpriemer,
viem sa potešiť aj nazlostiť,
viac ako ostatní? To neviem.

To najľahšie

Je ľahké odpáliť bombu,
tam, kde je najviac ľudí,
nech živí o život žobrú,
za to, že niekto zablúdil.

Je ľahké zablúdiť v svete,
stratený hľadá nepriateľa,
alebo naopak? Odpoviete?
Držíme si strach od tela?

Je ľahké zariadiť nech krv tečie,
zobrať spravodlivosť do rúk,
žiadne váhy a žiadne meče,
samopal značkuje slepú púť.

Je ľahké spoznávať paniku,
premeniť poriadok na chaos,
byť hluchý a celkom potichu,
keď niekto mieri na nos.

Je ľahké byť na chvíľu v telke,
aj keď nejde o hrdinstvo,
dosiahne sa... také veľké...
koľko chýb za hodinu? sto?